

31968L0414

L 308/14

EUROPOS BENDRIJŲ OFICIALUSIS LEIDINYS

1968 12 23

TARYBOS DIREKTYVA

1968 m. gruodžio 20 d.

įpareigojanti EEB valstybes nares išlaikyti privalomąsias žalios naftos ir (arba) naftos produktų atsargas

(68/414/EEB)

EUROPOS BENDRIJŲ TARYBA,

atsižvelgdama į Europos ekonominės bendrijos steigimo sutartį, ir ypač į jos 103 straipsnį,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę ⁽¹⁾,

kadangi importuojama žalia nafta ir naftos produktai darosi vis svarbesni aprūpinant Bendriją energijos resursais; kadangi bet kokie išskylantys, nors ir laikino pobūdžio, sunkumai, dėl kurių sumažėja tokių iš trečiųjų šalių įvežamų produktų tiekimas, gali ženkliai sutrikdyti Bendrijos ekonominę veiklą; kadangi dėl šios priežasties Bendrija turi būti pasirengusi išvengti ar bent sumažinti tokios situacijos žalingus padarinius;

kadangi tiekimo krizė gali prasidėti netikėtai ir kadangi todėl yra labai svarbu nedelsiant numatyti ateičiai būtinas priemones, padedančias sėkmingai tvarkytis galimo nepritekiaus atveju;

kadangi siekiant šio tikslo būtina sustiprinti žalios naftos ir naftos produktų tiekimo į valstybes nares garantijas sukauptas ir nuolat laikant minimalias pačių svarbiausių naftos produktų atsargas;

kadangi gamyba pačioje valstybėje savaime duoda tiekimo garantijas; kadangi gamybos pačioje Bendrijoje sąlygos ir didesnės tiekimo saugumo garantijos, būdingos tai gamybai, leidžia valstybėms narėms nustatyti atsargų kiekio palaikymo pareigą importui,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

Valstybės narės priima tokius įstatymus ir kitus teisės aktus, kuriuos jos laiko tinkamais, kad pagal 2 ir 7 straipsnių nuostatų reikalavimus galėtų nuolat turėti tiek kiekvienos rūšies naftos

produktų atsargų, kiek jų yra numatyta 3 straipsnio nuostatose, — ne mažiau kaip 65 dienoms, skaičiuojant vidutinį kasdienį suvartojimą šalyje per praėjusius kalendorinius metus.

Tą šalyje suvartojamų naftos produktų dalį, kurią sudaro pačioje valstybėje narėje gaminami naftos produktai, galima atimti iš minėtosios suvartojimo sumos, bet ne daugiau kaip 15 %.

Atsargos, laikomos jūroje plaukiojančių laivų bunkeriuose, neįskaitomos į bendrą šalyje suvartojamų produktų sumą.

2 straipsnis

Nepažeisdamos 1 straipsnio nuostatų, valstybės narės gali atleisti įmones nuo įsipareigojimų nuolat turėti tiek atsargų, kad kiekis neviršytų to produktų kiekio, kurį tos įmonės pagamina iš pačioje šalyje išgaunamos žalios naftos.

3 straipsnis

Apskaičiuojant šalyje suvartojamų naftos produktų kiekį atsižvelgiama į tokias produktų rūšis:

- benziną ir aviacinį kurą (aviacinį benziną ir reaktyvinį gazolino tipo kurą),
- gazolį, dyzeliną, žibalą ir reaktyvinį žibalo tipo kurą,
- mazutus.

4 straipsnis

Kiekvieno ketvirčio pabaigoje valstybės narės pateikia Komisijai statistinę ataskaitą, parodančią, kokios yra turimos atsargos, ir sudaromą pagal 5 ir 6 straipsnių nuostatas bei nurodančią vidutinio suvartojimo praėjusiais kalendoriniais metais dienų, pagal kurias buvo apskaičiuotos atsargos, skaičių. Ši ataskaita turi būti pateikiama per devyniasdešimt dienų nuo ketvirčio pabaigos.

5 straipsnis

Statistinėje ataskaitoje apie 4 straipsnio nuostatose numatytas atsargas žinios apie galutinius produktus yra pateikiamos

(1) OL 20, 1965 2 6, p. 330/65.

tonomis; žinios apie žalią naftą bei tarpinius produktus pateikiamos taip:

- nurodant kiekvienos rūšies produktų, gautų per praėjusius kalendorinius metus iš tos šalies naftos perdirbimo įmonių, kiekius arba
- remiantis tos šalies naftos perdirbimo įmonių gamybos planais einamiesiems metams, arba
- nustatant bendro per praėjusius kalendorinius metus toje valstybėje pagamintų produktų, kurių atsargas reikia sukaupti, kiekio santykį su bendru tais metais suvartotos žalios naftos kiekiu; tai, kas pasakyta yra taikoma ne daugiau kaip 10 % bendrų išpareigojimų dėl pirmosios ir antrosios rūšies (benzinas ir gazolis) produktų ir ne daugiau kaip 50 % trečiosios kategorijos produktų (mazutas).

Jei mišinių sudedamąsias dalis ketinama perdirbti į gatavus 3 straipsnio nuostatose išvardytus produktus, jas galima pakeisti produktais, kuriems jie yra skirti.

6 straipsnis

1. Kai apskaičiuojamas minimalių 1 straipsnio nuostatose minėtų atsargų lygis, statistinėje ataskaitoje pateikiamas tik tas jų kiekis, kuriuo valstybė narė laisvai disponuotų, jei iškiltų sunkumų dėl naftos tiekimo.

Pagal straipsnio 2 dalies reikalavimus atsargos privalo būti laikomos atitinkamos valstybės narės teritorijoje.

2. Įgyvendinant šios direktyvos nuostatas ir pasirašius atskirus tarpvyriausybinius susitarimus, atsargos įmonėms, įsikūrusioms kitoje valstybėje narėje, gali būti sukauptos tos valstybės narės teritorijoje.

Tokiais atvejais ta valstybė narė, kurios teritorijoje atsargos yra laikomos, negali prieštarauti dėl jų pergabenimo į kitas valstybes nares; ji pagal savo išgales rūpinasi tomis atsargomis, tačiau jų neįtraukia į savo statistinę ataskaitą. Jos yra įtraukiamos į tos valstybės narės, kurios vardu tos atsargos yra laikomos, ataskaitą.

Straipsnio 1 dalyje minėtų susitarimų projektai siunčiami Komisijai, kuri gali išsakyti savo pastabas suinteresuotoms Vyriausybėms. Kai susitarimai yra pasirašomi, apie juos pranešama Komisijai, kuri savo ruožtu apie juos praneša kitoms valstybėms narėms.

Susitarimai turi būti pasirašomi laikantis tokių sąlygų:

- juose turi būti kalbama apie žalią naftą ir visus šioje direktyvoje minėtus naftos produktus,
- juose turi būti nurodyta atsargų kontrolės ir identifikavimo tvarka,

— paprastai jie turi būti sudaromi neribotam laikui,

— jei juose yra nuostata apie vienašališko susitarimo nutraukimo galimybę, turi būti nurodoma, kad ši nuostata negalioja ištikus tiekimo krizei ir kad bet kuriuo atveju Komisija bus išanksto informuota apie galimą susitarimo nutraukimą.

3. Atsižvelgiant į 1 dalies nuostatas, prie atsargų galima priskirti:

— atsargas, kurios yra naftą gabenančiuose ir uoste prisišvartavusiuose tanklaiviuose ir kurias čia ketinama iškrauti, jei jau atlikti uosto formalumai,

— atsargas, laikomas iškrovimo uostuose,

— atsargas, laikomas rezervuaruose naftos terminalo prieigose,

— atsargas, laikomas perdirbimo rezervuaruose, išskyrus tas, kurios yra vamzdynuose ir perdirbimo įmonėje,

— atsargas, kurias sukaupia naftos perdirbimo įmonės ir importo, saugojimo ar didmeninio paskirstymo firmos,

— atsargas, kurias sukaupia stambūs vartotojai, kurie pagal nacionalinių įstatymų nuostatas privalo turėti pastovių atsargų,

— atsargas, laikomas baržose ir pakrančių laivuose, pervežančiuose naftos produktus šalies teritorijoje, jei kompetentingos institucijos turi galimybę tas atsargas patikrinti ir jei tomis atsargomis galima nedelsiant pasinaudoti.

Toliau išvardytos atsargos jokia būdu negali būti įtrauktos į statistinę ataskaitą: dar neišsiurbta iš žemės šalies teritorijoje esanti nafta; atsargos, skirtos jūrose plaukiojančių laivų bunkeriams; atsargos, skirtos tiesioginiam tranzitui, be straipsnio 2 dalyje minėtų atsargų; atsargos, esančios vamzdynuose, keliais ir geležinkeliais pervežamose cisternose; atsargos, esančios laikymo rezervuaruose paskirstymo punktuose, ir tos atsargos, kurių turi sukaupę smulkūs vartotojai. Atsargos, kurių turi ginkluotosios pajėgos, kaip ir tos, kurias ginkluotosioms pajėgoms laiko naftos kompanijos, neturi būti įtrauktos į statistinę ataskaitą.

7 straipsnis

Iškilus sunkumams dėl naftos tiekimo Bendrijos narėms, Komisija arba savo iniciatyva, arba bet kurios valstybės narės prašymu organizuoja konsultacijas tarp valstybių narių.

Išskyrus ypatingos skubos atvejus arba siekdamas patenkinti nedidelius vietinius poreikius, valstybės narės, neatlikusios anksčiau minėtos konsultacijų procedūros, nenaudoja tiek savo atsargų, kad jos sumažėtų žemiau privalomo minimalaus lygio.

Valstybės narės informuoja Komisiją apie bet kokią savo rezervinių atsargų panaudojimą ir kiek galima greičiau praneša apie:

- datą, kai atsargos sumažėjo žemiau privalomo lygio,
- priežastis, dėl kurių rezervinės atsargos buvo naudojamos,
- priemones, kurių buvo imtasi atsargoms papildyti, jei jų išvis buvo imtasi,
- jei įmanoma, pateikia savo įvertinimą apie galimą situacijos atsargų požiūriu raidą, jei atsargos ir toliau išliktų žemiau privalomo minimalaus lygio.

8 straipsnis

Siūloma sukaupti atsargas pagal šios direktyvos reikalavimus iškart po pranešimo apie šią direktyvą ir ne vėliau kaip iki 1971 m. sausio 1 d.

Valstybės narės informuoja Komisiją, kokių buvo imtasi priemonių šiam tikslui pasiekti.

9 straipsnis

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Briuselyje, 1968 m. gruodžio 20 d.

Tarybos vardu

Pirmininkas

V. LATTANZIO